ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὅ,τι ἔκανα, ἦταν τάχα γιὰ τὸ καλὸ τῆς Κλάρας ; Θὰ εἶνε τάχα εὐτυχισμένη, ὅταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πανούκλα ἡ Μάττυ, θὰ βρίσκεται σ' αὐτό ; Ἀσφαλῶς θὰ ἔχη ὅλες τὶς ἀπολαύσεις, ποὺ δίνει ὁ πλοῦτος, μὰ μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία της, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λογαριάζονται διόλου καὶ σίγουρα δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἐπουλώσουν τὶς ἠθικὲς πληγές, ποὺ θ' ἀνοίξουν στὴν καρδιά της... Θὰ ἦταν ἴσως προτιμότερο ν' ἀφήσω τὴν κατάστασι ὅπως εἶνε. Καὶ γιὰ μένα θὰ ἦταν αὐτὸ καλύτερο... Ἐδῶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴ βλέπω... Ὤ! ὄχι καὶ συχνά... Μὰ πάντως φοβᾶμαι αὐτὴ τὴ μικρούλα γόησσα... Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀλληλογραφία μας, ποὺ τόσο μοῦ ἄρεσε, θὰ διακοπῆ. Ἀσφαλῶς φέρθηκα ἀνόητα... Δὲν μοῦ μένει τώρα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ εὔχωμαι ν' ἀποτύχη ὁ Φρανσουὰ ντὲ Κομπὲρ στὸ διάθημά του!...

VIII

Τὸ μικρὸ σπίτι τοῦ Μενάφι, στὸ ὁποῖο καθόταν ἡ Κλάρα, ἐπρόκειτο νὰ νοικιαστῆ. Μιὰ οἰκογένεια ἐμπόρων ἀπὸ τὴ Φλωρεντία, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ παραθερίση σ' ἕνα μέρος γαλήνιο καὶ κοντινὸ στὴν πόλι, τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν περασμένη μέρα κι' εἶχε ἀποφασίσει σχεδόν, νὰ τὸ νοικιάση, λέγοντας ὅτι θὰ ἔδινε ὁριστικὴ ἀπάντησι ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μέρες.

Γι' αὐτό, σήμερα, ἡ Κλάρα, ἀφοῦ προσευχήθηκε γιὰ νὰ κάνη θάρρος, ἄρχισε μιὰ ἐργασία, τὴν ὁποία ἀπὸ μέρες τώρα ἀνέβαλε. Ἐπρόκειτο νὰ ἐξετάση ὅλα τὰ χαρτιά, ποὺ ἦσαν στὸ γραφεῖο τοῦ μακαρίτη παπποῦ της καὶ νὰ κάψη ὅσα δὲν εἶχαν καμμιὰ χρησιμότητα.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, δάκρυα κυλοῦσαν στὰ χλωμιασμένα τελευταῖα μαγουλά της. Μέσα σ' ἕνα συρτάρι, βρῆκε μιὰ φωτογραφία, ποὺ παρίστανε τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της, τρυφερὰ ἀγκομπιασμένους τὸν ἕνα στὸν ἄλλο κάτω στὸν κῆπο. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἔβλεπε πορτραῖτο τοῦ κ. ντὲ Κομπὲρ, γιατὶ ὁ παπποῦς της εἶχε κάψει αὐτά, ποὺ ἡ κόρη του εἶχε κρατήσει μέχρι τοῦ θανάτου της. Αὐτὸ μονάχα εἶχε φυλάξει, γιατὶ χωρὶς ἄλλο τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος νὰ καταστρέψη καὶ τ' ἀγαπημένα χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀντζολίνας.

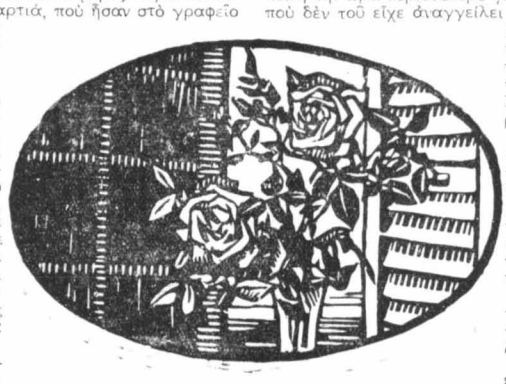

Ἡ πρώτη κίνησι τῆς Κλάρας ἦταν νὰ γυρίση ἄλλοῦ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα της. Μὰ ἀμέσως κοκκίνησε ἀπὸ ταραχὴ καὶ μετάνοια. Σκέφτηκε ὅτι μιὰ καλὴ χριστιανὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μνησικακῆ ἐναντίον κανενός.

Καὶ προσπάθησε νὰ κυττάξη τὴ φωτογραφία. Βλέποντας λοιπὸν τὸ λεπτὸ χαμογελαστὸ πρόσωπο τοῦ Φρανσουὰ ντὲ Κομπὲρ, τὸ γλυκὸ κι' ἀξιαγάπητο, μὰ ἀναποφάσιστο καὶ χωρὶς βάθος βλέμμα του, συλλογίστηκε :

—Μοῦ φαίνεται πῶς ἂν ἤμουν στὴ θέσι τῆς μητέρας μου, θὰ καταλάβαινα ἀμέσως τί ἄνθρωπος ἦταν πραγματικῶς.

Γιατὶ ὅμως, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ εἰκόνα τοῦ Τζὶλ ντὲ Σέμπρ, παρουσιάστηκε στὸ μυαλό της ; Γιὰ ποιὸ λόγο ἄρχισε νὰ συγκρίνη μέσα στὴν σκέψι της τοὺς δυὸ ἄνδρες ;

Βέβαια, ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φρανσουὰ ντὲ Κομπὲρ, ἔτσι ὅπως τὴν ἔβλεπε ἡ Κλάρα, ἦταν λιγώτερο ἀνησυχητικὴ ἀπὸ τὴν αἰνιγματικὴ φυσιογνωμία τοῦ νεαροῦ συγγενοῦς του μὲ τὸ χαϊδευτικό, μὰ καὶ σαρκαστικὸ βλέμμα της καὶ μὲ τὸ εἰρωνικό της χαμόγελο. Μὰ ἡ Κλάρα εἶχε γνωρίσει τὸν Τζὶλ καὶ τὸν θεωροῦσε ἱκανό, ὄχι μόνο νὰ φανῆ εἰλικρινὴς καὶ σταθερός, μὰ ἀκόμα καὶ καλός. Εἶχε διαβάσει μέσα στὰ μάτια του, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔδιωχνε ὅταν βρισκόταν μαζύ της τὴ συνηθισμένη τους εἰρωνεία, περισσότερη σοβαρότητα, ἀπ' ὅση ἔδειχνε τὸ παρουσιαστικό του καὶ τὴν πραγματικὴ ἐπιθυμία ν' ἀνυψώση κάπως τὴν ψυχή του. Ἐπὶ πλέον, εἶχε καταλάβει πῶς ἦταν ἄνθρωπος μὲ χαρακτῆρα κι' ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ μπῆ ὁριστικὰ στὸν καλὸ δρόμο, θὰ ἔφτανε ὥς τὸ τέλος, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴ γνώμη τοῦ κόσμου.

Τὰ βλέμματα τῆς Κλάρας ἔπεσαν σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἦταν κοντά της σ' ἕνα τραπεζάκι, μιὰ ἐπιστολή, ποὺ ὁ κ. ντὲ Σέμπρ εἶχε στείλει στὸν σινιὸρ Νεράλντι, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί του ἀπὸ τὸ Μενάφι. Ἦταν πολὺ χαριτωμένη αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἔλαμπε ἀπὸ πνεῦμα κι' ἄφηνε νὰ φαίνεται ἡ συμπάθεια, ποὺ ὁ παπποῦς κι' ἡ ἐγγονή του εἶχαν ἐμπνεύσει στὸ Τζίλ. Στὸ τέλος πρόσθετε μερικὰ λόγια συμπαθείας γιὰ τὴν Κλάρα καὶ τὴ διαβεβαίωνε ὅτι θὰ ἔμενε πάντα πιστὸς στὴν ἀνάμνησί της.

Καὶ ὡς τότε, πράγματι, δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει. Ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ βρισκόταν μέσα στὶς ἐπιστολές του, ποὺ τὶς φύλαγε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ντουλαπιοῦ της καὶ ποὺ τὶς ξαναδιάβαζε συχνά. Τὸ ὕφος τους ἦταν τόσο γοητευτικό. Ἐπὶ πλέον, ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη γλυκύτητα γι' αὐτὲς τὶς διακριτικὲς ἐκδηλώσεις φιλίας, ποὺ τῆς ἔδινε ὁ ἐξάδελφός της ἀπὸ τὴ Γαλλία. Κι' ἡ μόνη της χαρὰ τὸν τελευταῖο καιρό, ἦταν νὰ τοῦ γράφη.

Μὰ πόσο θὰ βαστοῦσε αὐτό ; Ὅλα περνοῦν, ὅλα ξεχνιοῦνται καὶ συχνὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ φιλία. Ὁ Θεὸς μονάχα μένει φίλος αἰώνια πιστὸς κι' ἡ Κλάρα, μέσ' στὴν ἀπόγνωσι τοῦ πόνου της, εἶχε στηριχτῆ σ' αὐτόν μόνο.

Ὡστόσο, τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κοιμητήριο, αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται μὲ περισσότερο πόνο, νοιώθοντας τὸν ἑαυτό της τόσο μόνο, χωρὶς κανένα συγγενῆ κοντά της... Καὶ δὲν ἤρθε τότε στὸ μυαλό της ἡ σκέψι τοῦ πατέρα της, μὰ τοῦ Τζίλ, τοῦ ὁποίου ἡ συμπάθεια τῆς ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα περισσότερο γλυκεια ἀπὸ ποτέ. Μετενόησε μάλιστα, ποὺ δὲν τοῦ εἶχε ἀναγγείλει ἀμέσως τὸ θάνατο τοῦ παπποῦ της.

Ποιὸς ξέρει ; Ἴσως ὁ Τζὶλ νὰ ἔκανε τὸν κόπο νὰ πάη στὸ Μενάφι γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν κηδεία ἐκείνου, ποὺ στὶς ἐπιστολές του τὸν ἀποκαλοῦσε μὲ πολλὴ συμπάθεια : «Γηραιέ μου φίλε!...»

Μὰ ὅταν σκέφθηκε τὸ πρᾶγμα καλύτερα, ἡ Κλάρα εἶπε μέσα της, πῶς καλὰ εἶχε κάνει, ποὺ δὲν τηλεγράφησε. Ἡ ἐλαφρυὰ παρηγοριά, ποὺ θὰ τῆς ἔφερνε ἡ παρουσία τοῦ Τζίλ, θὰ ἦταν πολὺ ἐφήμερη καὶ θὰ τὴν ἔκανε χωρὶς ἄλλο κατόπιν νὰ νοιώθη πιὸ σκληρὴ τὴ μοναξιά της.

Περίμενε ὅμως τώρα μὲ ἀγωνία γράμμα του. Σὲ λίγο, ὁ γραμματοκομιστὴς θὰ περνοῦσε κι' ἔλπιζε νὰ τῆς φέρη ἐπιστολή του.

Ἔξαφνα, ἕνα χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τῆς ἐξώπορτας, διέκοψε τὶς σκέψεις τῆς Κλάρας—ἕνα χτύπημα ἐλαφρό, σὰν δισταχτικό.

Ἡ νέα κόρη συλλογίστηκε : «Θὰ εἶνε ὁ ταχυδρόμος!» καὶ κατέβηκε γρήγορα κάτω.

Ὄχι, δὲν ἦταν ὁ ταχυδρόμος... Καθὼς ἡ Κλάρα ἄνοιξε τὴν πόρτα, παρουσιάστηκε μπροστά της ἕνα κύριος καμμιὰ πενηνταριὰ χρόνων, μὲ ἀριστοκρατικὸ παρουσιαστικὸ ποὺ φοροῦσε μιὰ πλούσια γούνα. Ἦταν κατάχλωμος κι' ὅταν εἶδε μπροστά του τὴ νέα κόρη, στὸ κατῶφλι τῆς ἀνοιχτῆς πόρτας, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι σχεδὸν τρομαγμένη.

—Ἡ Ἀντζολίνα! τραύλισε.

Ἡ Κλάρα, ἀκούγοντας τὴν ἀναφώνησι αὐτή, ἀναπήδησε ἀπότομα κι' ἔκανε δυὸ βήματα πίσω. Σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, μὲ τοὺς λίγο γυρτοὺς ὤμους, μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά, μὲ τὸ ἐλαφρὰ ρυτιδωμένο πρόσωπο, εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ χαριτωμένο ξανθὸ νέο, τοῦ ὁποίου ἔβλεπε πρὸ ὀλίγου στὴ φωτογραφία κοντὰ στὴ μητέρα της.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυττάχτηκαν. Ὁ Φρανσουὰ ντὲ Κομπὲρ — γιατὶ αὐτὸς ἦταν — ριγοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια. Ἡ Κλάρα, ἀκίνητη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της, ἀναρωτιόταν μήπως ὀνειρεύεται...

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, κόρη μου! εἶπε ἐπὶ τέλους, μὲ φωνὴ τρεμάμενη ὁ βαρῶνος.

Ἡ Κλάρα ἀνέκτησε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της. Τὸ ὡραῖο κεφάλι της ἀνορθώθηκε περήφανα, καθὼς ἀπαντοῦσε, κάνοντας μερικὰ βήματα πρὸς τὴν πόρτα τῆς σάλλας :

—Εὐαρεστηθῆτε νὰ μπῆτε ἐδῶ, κύριε.

Μὰ κάτω ἀπὸ τὴν προσποιητὴ αὐτὴ γαλήνη, ποιὰ συναισθή-

ματα ἄγρια τὴν τάραζαν μπροστὰ στὴν ἐαφνικὴ αὐτὴ ἐμφάνησι! Ποτὲ ἄλλοτε, ὅσο ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Κλάρα δὲν εἶχε καταλάβει πόσο ἡ θρησκευτικὴ ἐπίδρασις γιατὶ αὐτὴ μόνο τὴν εἶχε ἐμποδίσει ν' ἀπαντήση στὸν πατέρα της: «Δὲν σᾶς γνωρίζω!»

Ἡ χλωμάδα τοῦ κ. Φρανσουᾶ ντὲ Κομπὲρ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, καθὼς ἀντίκρυσε τὴ μικρὴ σάλλα, ποὺ ἦταν, ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει ἄλλοτε.. Σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ τραπέζι ἔτρωγαν ὁ σινιὸρ Νεράλντι, ἡ Ἀντζολίνα κι' αὐτός. Κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο, ἡ Ἀτζολίνα κι' αὐτός, μνηστευμένοι κι' ἔπειτα νεαροὶ σύζυγοι, κουβέντιαζαν πολὺ συχνά. Σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο βάζο, ἡ νέα γυναῖκα ἔβαζε συχνὰ τὰ λουλούδια, ποὺ τῆς ἔφερνε ἀπὸ τὴ Φλωρεντία.

Ὅλα κεῖ μέσα τοῦ ξανάφερναν ζωντανὴ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἐγκαταλελειμμένης συζύγου. Καί, περισσότερ' ἀπ' ὅλα, τοῦ τὴν ἔφερνε αὐτὴ ἡ νέα κόρη, ποὺ ἦταν μπροστά του, ἡ τόσο ὅμοια μὲ τὴν Ἀντζολίνα, ὥστε, μόλις τὴν εἶδε, τὸ ὄνομα τῆς πεθαμμένης, βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ἡ Κλάρα ἔμενε σιωπηλή, σφίγγοντας ἐλαφρὰ τὰ χείλη της, σὰν νάθελε νὰ πνίξη τὰ λόγια, ποὺ ἦσαν ἕτοιμα νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτά, παρὰ τὴν θέλησί της, καὶ χαμηλώνοντας τὰ βλέφαρά της, γιὰ νὰ κρύψη τὸν ἀγῶνα ποὺ γινότανε μέσα της μεταξὺ τῆς περιφρονήσεως ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ποὺ χρωστοῦσε στὸν πατέρα της.

Ὁ κ. ντὲ Κομπὲρ γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του, ποὺ τἄχε προσηλώσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπάνω της καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ἀδύνατη:

—Ἔμαθα τὸν θάνατο τοῦ παπποῦ σου, Κλάρα· Ξέρω πὼς εἶσα μόνη...

—Πράγματι... Θὰ σᾶς πληροφόρησε σχετικῶς ὁ κ. ντὲ Σέμπρ, παρ' ὅλη τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ μοῦ ἔδωσε νὰ μὴ σᾶς μιλήση ποτὲ γιὰ μένα.

Ὁ κ. ντὲ Κομπὲρ ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ψυχρὴ φωνὴ καὶ τὴν κύτταξε πάλι.

—Γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ μοῦ μιλήση, Κλάρα; Αὐτὸς μοῦ ἔδειξε τὸ καθῆκον μου... Χάρις σ' αὐτόν, βρίσκομαι ἐδῶ...

—Ἐπὶ εἰκοσιένα χρόνια μὲ ξεγάσατε· Πῶς λοιπὸν εὐαρεστηθήκατε, κύριε, νὰ θυμηθῆτε σήμερα ὅτι ἔχετε ἐδῶ μιὰ κόρη;

Τὰ χλωμὰ μάγουλα τοῦ κ. ντὲ Κομπὲρ κοκκίνισαν ἐλαφρά.

—Κλάρα εἶπε, ξέρω πὼς εἶμαι ἕνας πατέρας ἔνοχος.

—Δὲν εἶνε μονάχα αὐτό, ψιθύρισε ἡ Κλάρα.

Ἕνας σπασμὸς πέρασε ἀπὸ τὰ κουρασμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ κ. ντὲ Κομπέρ, ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη·

—Ναί, καὶ πρὸς τὴ μητέρα σου, τὴ δυστυχισμένη Ἀντζολίνα, φέρθηκα σὰν τὸν τελευταῖο τῶν ἀθλίων... Τὸ βλέπεις, Κλάρα, ἀναγνωρίζω τὰ ἐγκληματικά μου σφάλματα καὶ αὐτὸ τὸ κάνω μπροστά σου, κόρη μου· Δὲν σοῦ κρύβω ὅτι ἡ τύψεις μου μὲ βασάνιζαν πολὺ τὸν τελευταῖο καιρό. Εὐτυχῶς, ὁ Τζὶλ μοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς ἐπανορθώσεως. Θέλεις νὰ συχωρέσης τὸν πατέρα σου, Κλάρα;

Ἡ μεγάλη καὶ βαθειὰ χριστιανικὴ ψυχὴ τῆς Κλάρας συγκινήθηκε μπροστὰ στὸν ἐξευτελισμὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά, αὐτοῦ τοῦ πατέρα κι' αὐτοῦ τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔνοχος βέβαια, κι' ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ζητοῦσε νὰ δικαιολογηθῆ, ἀλλὰ ὡμολογοῦσε μ' εἰλικρίνεια τὰ σφάλματά του στὸ παιδί του.

—Ὁ παπποῦς μοῦ εἶπε, ἀπάντησε ἡ νέα, ὅτι ἡ φτωχή μου μητέρα σᾶς συχώρεσε λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει καὶ ὅτι τοῦ συνέστησε νὰ μὲ μάθη νὰ προσεύχωμαι γιὰ σᾶς. Αὐτὴ τὴν προσευχὴ δὲν παράλειψα νὰ τὴν κάνω οὔτε μιὰ μέρα. Ἀκολουθῶντας κι' ἐγὼ τὸ παράδειγμά της. σᾶς συγχώρησα, γιατὶ μὲ ξεχάσατε ἐντελῶς. Μὰ πρέπει νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πατέρα μου: Αὐτὴ ἡ συγγνώμη ἦταν σκληρὴ γιὰ μένα, ποὺ ἔχω ψυχὴ πολὺ ἀτελῆ καί, συχνά, ἡ μνησικακία ἐναντίον σας γλυστροῦσε μέσα στὴν ψυχή μου·

—Μὰ τώρα, Κλάρα;

—Τώρα, πατέρα μου, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ διάθημα, ποὺ κάνατε σήμερα κι' ἡ ἀνάμνησι ποὺ θὰ κρατήσω ἀπὸ σᾶς. θἆναι χωρὶς πίκρα...

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω περισσότερα γιὰ τὴ στιγμή. Πρέπει νὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσης τὸ παρελθὸν μὲ τὴ στοργή μου.

Καὶ ἅπλωσε πρὸς τὴν Κλάρα τὰ δυό του χέρια, μέσ' στὰ ὁποῖα ἐκείνη ἔβαλε χωρὶς δισταγμὸ τὰ δικά της..

—. Γιατί, παιδί μου—ἐπρόσθεσε ὁ κ. ντὲ Κομπὲρ—θὰ σὲ πάρω μαζύ μου στὸ σπίτι μου, ὅπου βρίσκεται στὸ ἐξῆς ἡ θέσι σου...

Ἡ Κλάρα ἔκανε μι' ἀπότομη κίνησι καὶ εἶπε:

—Αὐτό, ὄχι, πατέρα μου! Ἐννοῶ νὰ διατηρήσω τὴν ἀνεξαρτησία μου καὶ νὰ κερδίζω μόνη μου τὸ ψωμί μου..

—Θὰ ἦταν ἀστεῖο αὐτό! εἶπε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ. Εἴτε τὸ θέλεις, ἢ ὄχι, ἕνα μέρος τῆς περιουσίας μου θἀρθῆ νομίμως σὲ σένα μετὰ τὸ θάνατό μου. Εἶνε λοιπὸν φυσικὸ ν' ἀρχίσης νὰ τὸ χρησιμοποιῆς ἀπὸ τώρα, ὅπως κάνει ἡ Μάττυ·

Ἡ Κλάρα, καθὼς ἄκουσε αὐτὸ τ' ὄνομα, μάζεψε ἐλαφρὰ τὰ φρύδια της.

—Ἡ θέσι μου δὲν εἶνε ὅμοια, εἶπε, μὲ τῆς δεύτερης κόρης σας, ἡ ὁποία εἶνε πλούσια ἀπὸ τὴ μητέρα της.

—Ἕνας λόγος περισσότερο γιὰ νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ σένα. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἐγκατάλειψι στὴν ὁποία σ' ἄφησα τόσα χρόνια.. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ ἔζησες μὲ στενοχώρια, φτωχικὰ ἴσως..

—Ὄχι δὲν ὑπέφερα.. Ποτὲ δὲν ἐπιθύμησα νὰ ἔχω περιουσία, παρὰ γιὰ νὰ κάνω τὸ καλὸ γύρω μου. Ἐξ ἄλλου, σᾶς λέω πάλι, πατέρα μου, ὅτι, ἐφόσον εἶμαι νέα καὶ ὑγιής, προτιμῶ νὰ διατηρήσω ὅλη μου τὴν ἀνεξαρτησία, ἔστω κι' ἐργαζομένη. Δὲν θὰ μοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ ὀφείλω σὲ σᾶς τὰ πάντα.

—Μὰ εἶσαι ἡ κόρη μου κι' ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ δεχτῆ τὰ πάντα ἀπὸ τὸν πατέρα του. χωρὶς νὰ θιχθῆ ἡ περηφάνειά του.

—Μὴν ἐπιμένετε, πατέρα μου... Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—Μὰ τότε...δὲν θέλεις νὰ μ' ἀκολουθήσης στὸ Παρίσι;

Βαθειὰ καὶ εἰλικρινὴς ἀγωνία ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπο τοῦ κ. ντὲ Κομπέρ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε μπῆ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ ἦταν παιδί του, ἡ μετάνοια εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρη τὴν ψυχή του, διώχνοντας τοὺς τελευταίους ἐγωιστικοὺς δισταγμούς. Ἐξ ἄλλου, ἡ γοητεία ποὺ σκόρπιζε γύρω της ἡ Κλάρα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπιδρᾶ καὶ σ' αὐτόν. Καταλάβαινε ὅτι ἡ μεγαλείτερη κόρη του δὲν ἔμοιαζε καθόλου τῆς Μάττυ κι' ὅτι ἡ στοργὴ της θὰ ἦταν πολύτιμη καὶ μεγάλη, ἂν δεχόταν νὰ τὴν παραχωρήση στὸ μετανοημένο πατέρα της.

Τέλος, κ' ἕνα ἄλλο αἴσθημα ἔκανε τώρα τὸν κ. ντὲ Κομπὲρ νὰ θέλη τὴ μεγαλείτερη κόρη του κοντά του, στὸ ἴδιο σπίτι μ' αὐτόν.

Ἡ μόνη της χαρὰ ἦταν νὰ τοῦ γράφη...

Ἡ μεγάλη του ματαιοδοξία δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ κολακευέται μὲ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκανε στὸ Παρίσι ἡ ἀσύγκριτη ὠμορφιὰ τῆς Κλάρας—αὐτὴ ἡ ὠμορφιὰ ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶδε πὼς ἦταν πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τῆς μητέρας της, καὶ κάπως διαφορετική, γιατὶ ἡ Ἀντζολίνα δὲν εἶχε ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀριστοκρατικότητα, αὐτὴ τὴν ἄνεσι τῶν τρόπων τῆς Κλάρας, οὔτε καὶ τὴν βαθύτητα καὶ τὴν γεμάτη ἀντίληψι ἔκφρασι τοῦ βλέμματός της. Καμμιὰ γυναῖκα στὸ Παρίσι, ἀπ' ὅσες τουλάχιστον ἤξερε, δὲν μποροῦσε νὰ συγκριθῆ μαζύ της κι' ἀσφαλῶς δὲν θἀλείπαν οἱ ὑποψήφιοι μνηστῆρες, προπάντων μὲ τὴ μεγάλη προῖκα ποὺ θὰ τῆς ἔδινε.

Μὰ ἡ Κλάρα ἀπάντησε ζωηρὰ στὴν ἐρώτησι τοῦ πατέρα της:

—Νὰ σᾶς ἀκολουθήσω; Καὶ τί θἄρθω λοιπὸν νὰ κάνω στὸ σπίτι σας;... Ἔχετε ἐκεῖ μι' ἄλλη κόρη ποὺ πάν ἀγαπᾶτε...

—Ἀ! Κλάρα! Ἀγγίζεις τώρα μιὰ ματωμένη πληγή! Ναί, τὴν ἀγαπάω τὴ μικρή μου Μάττυ, τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ δώσω μιὰ καλὴ ἀνατροφή... Μὰ αὐτὴ εἶνε τόσο ἀδιάφορη γιὰ μένα...

Καί, μέσα στὰ μάτια τοῦ πατέρα, ἕνα δάκρυ ἔλαμψε:

—Ἔφυγε τὶς ἄλλες γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ δὲν ξέρω πότε θὰ τὴν ξαναΐδω... Αὐτὸ τὸ κάνει συχνά... Τί τὰ θέλεις; Κανεὶς δὲν συλλογίστηκε ποτὲ νὰ τῆς πῆ, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἔχει καθήκοντα κι' ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἰδιοτροπίες καὶ ἀπολαύσεις... Ἔτσι μένω συχνὰ μόνος, ἄρρωστος καθὼς εἶμαι...

(Ἀκολουθεῖ)